Dosar nr.2a-36/2026 Judecătoria Soroca, sediul Floreşti, judecător A. Zadorojniuc

D E C I Z I E

07 mai 2026 mun.Bălţi

Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Nord
În componenţa:
Preşedintele şedinţei, judecător Stanislav Grosu
Judecători Alina Ţihonschi, Mariana Sajin
Grefier Natalia Pasat

examinând în şedinţă publică apelul declarat de apelantul Șevcenco Eduard împotriva hotărârii Judecătoriei Soroca, sediul Floreşti din 23 septembrie 2025, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Busuioc Vasile către Șevcenco Eduard privind încasarea datoriei şi compensarea cheltuielilor de judecată,-

c o n s t a t ă :

Pretenţiile reclamantului:

1. La 02 mai 2025, Busuioc Vasile, în persoana reprezentantului, avocat Munteanu Sergiu, a înaintat cerere de chemare în judecată către Șevcenco Eduard privind încasarea datoriei şi compensarea cheltuielilor de judecată.
2. În motivarea acţiunii, reclamantul menţionează, că la data 03 ianuarie 2024, conform recipisei, Șevcenco Eduard a primit de la Busuioc Vasile suma de 7.000,00 Euro, obligându-se să întoarcă suma către Busuioc Vasile până la data de 01 august 2024.
3. Afirmă că, părţile s-au înţeles conform recipisei că Șevcenco Eduard în cazul nerambursării împrumutului în termenii stabiliţi va achita penalităţi de întârziere în mărime de 0,2 % din suma neachitată pentru fiecare zi de întârziere.
4. Relatează că, Șevcenco Eduard până la înaintarea prezentei cereri nu a achitat nimic din datoria către Busuioc Vasile. După părerea reclamantului, pârâtul avea suficient termen pentru achitarea sumei date, dar din motive necunoscute pârâtul se eschivează de la plata datoriei sub toate formele posibile, motiv pentru care reclamantul este nevoit să apeleze la instanţa de judecată.
5. Reieşind din faptul că, tratativele cu pârâtul nu au adus la nici un numitor comun în vederea soluţionării conflictului dat pe cale amiabilă, în afară de faptul că pârâtul a recunoscut şi recunoaşte datoria, dar consideră că pârâtul intenţionat se eschivează de la plata datoriei astfel există dubii că la momentul pronunţării unei hotărârii aceasta va fi în imposibilitate de a fi executată.
6. Astfel, la data de 11 aprilie 2025 reclamantul prin intermediul avocatului Sergiu Munteanu a expediat în adresele cunoscute ale pârâtului o cerere privind restituirea datoriei prin care solicită achitarea datoriei până la data de 24 aprilie 2025.

7. Conform adeverinţei poştale se constată că pârâtul nu a recepţionat cererea de restituire a datoriei expediată la adresa de domiciliu, deoarece este bifată menţiunea plecat. Conform extrasului de pe situl oficial al Poştei Moldovei, se constată că pârâtul nu a recepţionat cererea de restituire a datoriei expediată la adresa indicată de Şevcenco Eduard în recipisă, deoarece – destinatarul nu este disponibil, trimitere returnată expeditorului.

8. La fel, conform somaţiei pârâtul este preîntâmpinat de faptul în care se va recurge la încasarea forţată a datoriei, se va pretinde şi la achitarea în contul reclamantului a tuturor cheltuielilor suportate pentru adresarea în instanţa de judecată. Reclamantul a comunicat pârâtului că va acţiona în instanţa de judecată privind încasarea datoriei, însă pârâtul nu a achitat datoria în termenul acordat.

9. Consideră că, pârâtul se află în întârziere din data de 01 august 2024, şi acesta avea suficient timp în care putea soluţiona problema pe cale amiabilă. În legătură cu faptul că neachitarea de către pârât a datoriei, îi provoacă greutăţi şi pierderi financiare, reclamantul este nevoit să ceară impunerea de către instanţă a unui prejudiciu sub formă de penalitate de întârziere, care conform calculului este în mărime de 3.542,00 Euro.Această penalitate de întârziere este calculată pe perioada de la 01 august 2024 şi până la data de 10 aprilie 2025.

10. Solicită instanţei, admiterea cererii de chemare în judecată privind încasarea datoriei în mărime de 7.000,00 Euro, dobânzi de întârziere în mărime de 3.542,00 Euro, precum şi a cheltuielilor de judecată compuse din cheltuieli de asistenţă juridică în mărime de 7.000,00 lei; taxa de stat în sumă de 6.757,21 lei şi taxa de timbru în sumă de 200,00 lei.

11. În drept, îşi întemeiază pretenţiile pe dispoziţiile art-le 28, 166, 167 şi 174-178 Cod de procedură civilă.

Poziţia instanţei de fond:

12. Prin hotărârea Judecătoriei Soroca, sediul Floreşti din 23 septembrie 2025, s-a admis integral cererea de chemare în judecată depusă de Busuioc Vasile, în persoana reprezentantului, avocat Munteanu Sergiu. S-a încasat de la Şevcenco Eduard în beneficiul lui Busuioc Vasile, datoria în mărime de 7.000,00 Euro şi dobânda de întârziere în mărime de 3.542,00 Euro, convertită în valută naţională conform cursului BNM la data executării, precum şi cheltuielile de judecată compuse din: taxa de stat în sumă de 6.757,21 lei; taxa de timbru în sumă de 200,00 lei; cheltuieli suportate pentru intentarea procedurii de executare a asigurării acţiunii în sumă de 5.660,00 lei; cheltuieli pentru asistenţa juridică în sumă de 7.000,00 lei şi cheltuieli pentru efectuarea citării publice în sumă de 125,00 lei. Măsurile anterioare de asigurare, aplicate prin încheierea Judecătoriei Soroca, sediul Floreşti din 14 mai 2025, îşi păstrează efectul până la executarea hotărârii judecătoreşti.

Solicitarea apelantului:

13. La 24 noiembrie 2025, apelantul Şevcenco Eduard, a depus apel nemotivat, împotriva hotărârii instanţei de fond, cu solicitarea admiterii apelului, casarea integrală a hotărârii instanţei de fond şi emiterea unei noi soluţii prin care acţiunea să fie respinsă integral.

14. Prin încheierea Curţii de Apel Nord din 23 ianuarie 2026 nu s-a dat curs cererii de apel depusă de apelanţşi s-a acordat termen pentru înlăturarea neajunsurilor apelului.

15. La 24 februarie 2026, apelantul Şevcenco Eduard, în persoana reprezentantului, avocat Matei Veaceslav, a depus apel motivat, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii instanţei de fond, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanţa de fond în alt complet de judecată.

Argumentele părţilor:

16. În motivarea cererii de apel, apelantul menţionează că, la finele anului 2023 Şevcenco Eduard a iniţiat procurarea unui mijloc de transport după care s-a deplasat la piaţa de vânzări auto amplasată în mun.Chişinău, regiunea Pruncul.

17. Potrivit susţinerilor apelantului, după examinarea mai multor automobile, Şevcenco Eduard a făcut cunoştinţă cu Busuioc Vasile, care oferea spre vânzare un autoturism de model Mercedes. În cadrul negocierilor privind preţul, Şevcenco Eduard i-a propus acestuia răscumpărarea automobilului prin achitarea preţului în rate. Busuioc Vasile şi-a exprimat acordul, solicitând iniţial achitarea unui avans în sumă de 2.000,00 Euro, sumă care i-a fost transmisă în aceeaşi zi, concomitent cu predarea în posesie a automobilului de model Mercedes.

18. Ulterior, Busuioc Vasile i-a solicitat lui Şevcenco Eduard să perfecteze un contract de locaţiune a mijlocului de transport, iar în acest scop Şevcenco Eduard s-a deplasat la sediul unde activa în calitate de contabil soţia lui Busuioc Vasile. În cadrul discuţiilor purtate, Busuioc Vasile i-a solicitat deja semnarea unui contract de împrumut în sumă de 7.000,00 Euro. Totodată, acesta l-a obligat pe Şevcenco Eduard să încheie o poliţă de asigurare CASCO pentru autoturism, deşi, în fapt, mijlocul de transport era înregistrat pe numele soţiei lui Busuioc Vasile.

19. În continuare, Şevcenco Eduard i-a transmis lui Busuioc Vasile încă două tranşe de bani, în cuantum total de 1.500,00 Euro, destinate răscumpărării automobilului, după care Busuioc Vasile l-a obligat să restituie mijlocul de transport.

20. În consecinţă, potrivit apelantului, Şevcenco Eduard a achitat în total suma de 3.500,00 Euro pentru răscumpărarea automobilului, a suportat din mijloace proprii costurile aferente asigurării CASCO, iar ulterior s-a confruntat cu emiterea unui act judecătoresc prin care s-a dispus încasarea din contul său a sumei de 7.000,00 Euro, dobânzii de întârziere în cuantum de 3.542,00 Euro, precum şi a cheltuielilor de judecată.

21. Apelantul obiectează asupra hotărârii Judecătoriei Floreşti, sediul Central, din 23 septembrie 2025, apreciind că aceasta este neîntemeiată şi nejustificată. În acest sens, susţine că nu poate fi reţinută concluzia instanţei de fond potrivit căreia

Şevcenco Eduard ar fi fost citat legal la domiciliu, întrucât rudele acestuia nu au primit nicio citaţie, copia cererii de chemare în judecată sau alte acte procedurale prin care să fie informat despre existenţa cauzei civile intentate împotriva sa.

22. De asemenea, apelantul menţionează că nici autorităţile administraţiei publice locale nu i-au comunicat lui Şevcenco Eduard faptul că deţine calitate procesuală într-un litigiu civil, deşi hotărârea instanţei a fost întemeiată pe o recipisă întocmită de acesta.

23. În continuare, apelantul susţine că recipisa invocată este lovită de nulitate absolută, întrucât a fost întocmită fără remiterea efectivă către Şevcenco Eduard a sumei de 7.000,00 Euro indicate în cuprinsul acesteia, documentul fiind semnat exclusiv la solicitarea proprietarului mijlocului de transport, în calitate de garanţie pentru executarea obligaţiilor asumate.

24. Totodată, apelantul indică că Busuioc Vasile, deţinând recipisa în original, a creat aparenţa transmiterii unei notificări prealabile, însă din materialele cauzei rezultă că plicul expediat a fost restituit expeditorului, ceea ce confirmă faptul că Şevcenco Eduard nu se afla la domiciliu. Mai mult, corespondenţa a fost returnată cu menţiunea că destinatarul este plecat, împrejurare de care Busuioc Vasile s-ar fi folosit pentru a introduce cererea de chemare în judecată privind încasarea pretinsei datorii şi, în lipsa transmiterii efective a vreunei sume cu titlu de împrumut, a solicitat inclusiv încasarea dobânzii.

25. În opinia apelantului, hotărârea contestată nu rezistă niciunei critici, întrucât a fost pronunţată fără citarea legală a lui Şevcenco Eduard, fără aducerea la cunoştinţa acestuia a faptului intentării procesului civil, fără comunicarea actelor procedurale, fără a-i fi oferită posibilitatea de a formula referinţă ori de a administra probe în combaterea pretenţiilor formulate prin cererea de chemare în judecată.

26. În susţinerea poziţiei sale, apelantul invocă prevederile art.276^4 alin.(5) Cod de procedură civilă, potrivit cărora instanţa de apel examinează cererea de apel în procedură scrisă sau cu citarea participanţilor la proces, prevederile art.276 Cod de procedură civilă fiind aplicabile în mod corespunzător.

27. În conformitate cu prevederile art.385 lit.d) Cod de procedură civilă, instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să admită apelul, să caseze integral hotărîrea primei instanţe şi să trimită cauza spre rejudecare în prima instantă doar în cazul în care s-au incălcat temeiurile prevăzute la art.388 alin.(1) lit.d) şi i).

28. La solicitarea participanţilor la proces, instanţa de apel poate trimite cauza spre rejudecare în prima instantă doar o singură dată, în cazul prevăzut la art.388 alin.(1) lit.b).

29. Potrivit prevederilor art.388 alin.(1) lit.b) Cod de procedură civilă, hotărârea primei instanţe urmează a fi casată, independent de argumentele cererii de apel, dacă cauza a fost judecată de instanţă în absenţa unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data şi ora şedinţei de judecată.

30. Aşadar, fără echivoc, „comunicarea" în virtutea art.276^3 alin.(3) Cod de procedură civilă prezumă transmiterea prin orice mijloc a textului cuprins în cerere de chemare în judecată şi înscrisurilor anexate şi confirmarea primirii lui. Astfel, prima instanţă a examinat cererea de chemare în judecată, cu încălcarea procedurii de comunicare a cererii de chemare în judecată şi a înscrisurilor anexate care în procedura nominalizată se echivalează cu încălcarea procedurii de citare legală a pârâtului/apelantului. Faptul dat este absolut incontestabil, iar forma de comunicare a actelor prin înştiinţarea publică (citarea publică) este din start viciată şi în mod evident contravine normelor imperative.

31. În circumstanţele descrise, conchide că, că prima instanţă a încălcat persoanei interesate, dreptul de acces la justiţie stipulat la art.5 din Codul de procedură civilă, care constituie o prerogativă fundamentală a individului recunoscută într-o societate democratică edificată pe principiile echităţii şi justiţiei de a avea examinată cauza sa de către un magistrat, care se poate referi la constatarea unei situaţii de fapt sau soluţionarea unui litigiu, acesta fiind şi un drept indispensabil privind întreg ansamblu de garanţii procedurale în materie civilă, or, în lipsa unui acces la justiţie efectiv, toate celelalte garanţii de proceduri fiind inutile şi lipsite de sens juridic, întrucât ele derivă de la liberul acces la o instanţă.

32. Din considerentele menţionate, instanţa de fond nu a ţinut cont de prevederile procedurale în vederea comunicării apelantului acţiunii civile înaintate şi înscrisurilor anexate, ce a putut duce la încălcarea drepturilor apelantului la apărare şi la un proces de judecată echitabil, pentru a avea posibilitatea să prezinte probe şi să dovedească netemeinicia acţiunii.

33. Prin urmare examinarea cauzei în instanţa de fond în lipsa comunicării materialelor expediate din partea instanţei - pârâtului au adus atingere drepturilor acestuia la un proces echitabil, fiind în imposibilitate de a-şi formula apărarea fată de pretenţiile înaintate.

34. *Prin referinţa depusă de Busuioc Vasile, în persoana reprezentantului, avocat Munteanu Sergiu,* intimatul a solicitat respingerea cererii de apel, cu menţinerea hotărârii instanţei de fond fără modificări.

35. În motivarea referinţei intimatul menţionează că, în cauza dedusă judecăţii este incontestabil faptul că apelantul a semnat personal recipisa prin care a confirmat primirea sumei de 7.000,00 Euro şi şi-a asumat obligaţia de a restitui această sumă într-un termen determinat.

36. Potrivit art.1242 Cod civil, contractul de împrumut presupune transmiterea bunurilor fungibile cu obligaţia restituirii acestora. În practica constantă a instanţelor judecătoreşti, recipisa semnată de debitor constituie o probă directă şi suficientă a existenţei raportului de împrumut.

37. În acelaşi sens, Curtea Supremă de Justiţie a statuat în mod constant că semnarea unei recipise de către debitor confirmă existenţa obligaţiei de restituire a sumei primite, iar simpla contestare ulterioară a acesteia, în lipsa unor probe concludente şi pertinente în sens contrar, nu este aptă să răstoarne forţa probantă a

înscrisului. Totodată, practica judiciară a consacrat principiul potrivit căruia recipisa semnată de debitor creează prezumţia transmiterii efective a sumei de bani, sarcina răsturnării acestei prezumţii revenind persoanei care contestă existenţa datoriei.

38. În speţă, apelantul nu a contestat autenticitatea semnăturii aplicate pe recipisă, nu a solicitat efectuarea unei expertize grafoscopice şi nu a prezentat niciun mijloc de probă apt să infirme conţinutul acestui înscris ori să demonstreze inexistenţa raportului juridic obligaţional consemnat în recipisă.

39. Prin urmare, recipisa semnată de apelant constituie o probă juridică deplină a existenţei obligaţiei pecuniare asumate, iar simplele afirmaţii formulate în cererea de apel, neînsoţite de probe pertinente şi concludente, nu sunt suficiente pentru a răsturna prezumţia juridică generată de acest document.

40. Totodată, reţine că apelantul încearcă să substituie raportul juridic de împrumut cu existenţa unui pretins raport juridic privind cumpărarea unui automobil. O asemenea versiune a faptelor rămâne însă complet lipsită de suport probator.

41. Astfel, din materialele dosarului nu rezultă existenţa unui contract de vânzare-cumpărare a automobilului, a unui contract de locaţiune, a unor acte care să ateste predarea mijlocului de transport, a unor dovezi privind efectuarea plăţilor sau a oricăror alte mijloace de probă care să confirme existenţa unui raport juridic distinct de cel constatat de instanţa de fond.

42. Potrivit art.118 Cod de procedură civilă, fiecare parte este obligată să dovedească circumstanţele pe care îşi întemeiază pretenţiile şi obiecţiile. Or, apelantul nu a administrat niciun mijloc de probă în susţinerea afirmaţiilor formulate în cererea de apel.

43. În ceea ce priveşte critica apelantului referitoare la pretinsa lipsă a citării legale, constată că aceasta este infirmată de înscrisurile existente la dosarul cauzei.

44. Din materialele dosarului rezultă că instanţa de fond a dispus citarea pârâtului prin intermediul serviciilor poştale la adresa indicată de acesta, iar după returnarea corespondenţei, a procedat la citarea publică, fiind întreprinse, totodată, măsurile procesuale necesare pentru informarea reprezentantului acestuia.

45. Prin urmare, procedura de citare a fost realizată cu respectarea prevederilor art. 100–105 din Codul de procedură civilă.

46. Mai mult decât atât, chiar apelantul recunoaşte în cuprinsul cererii de apel că nu se afla la domiciliu la momentul expedierii corespondenţei, împrejurare care justifică pe deplin aplicarea procedurii de citare publică, în condiţiile prevăzute de lege.

47. În consecinţă, nu poate reţine existenţa vreunei încălcări a normelor de procedură privind citarea participanţilor la proces.

48. În lumina considerentelor expuse, concluzionează că hotărârea instanţei de fond este legală şi întemeiată, apelul declarat nu este susţinut de probe noi ori de argumente juridice apte să răstoarne concluziile instanţei de fond, iar criticile

formulate de apelant au un caracter pur speculativ, rămânând lipsite de suport probator.

49. Participanţii la proces, fiind legal citaţi pentru şedinţa de judecată în faţa instanţei de apel, au solicitat examinarea cauzei în lipsa lor (f.d.109 verso, 111–112).

50. În temeiul art.379 Cod de procedură civilă, Colegiul civil a dispus examinarea cauzei în lipsa participanţilor la proces, legal citaţi.

Aprecierea instanţei de apel:

51. Analizând legalitatea hotărârii atacate, prin prisma argumentelor invocate în cererea de apel şi materialelor din dosar, Colegiului civil consideră apelul declarat drept neîntemeiat şi care urmează a fi respins din următoarele motive:

52. În conformitate cu art.385 lit.a) Cod de procedură civilă, instanţa de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să menţină hotărârea primei instanţe.

53. Conform art.373 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelorşiobiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă. (2) În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţeleşi raporturile juridice stabilite în hotărîrea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces.

54. Astfel, prevederile legale enunţate în mod expres obligă instanţa de apel să verifice circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite şi este obligată să verifice legalitatea hotărârii în întregul ei şi să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

55. Colegiul Civil reţine că, instanţa de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil, reţinând-se rolul determinant al concluziilor sale, are obligaţia să examineze efectiv problemele esenţiale care îi sunt supuse aprecierii şi să nu se limiteze la însuşirea motivelor instanţei inferioare (HirroBalani c. Spaniei, nr.18064/91 din 09.12.1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29.05.1997 §43).

56. Din materialele cauzei rezultă că, 03 ianuarie 2024 a fost întocmită o recipisă, potrivit căreia Şevcenco Eduard a primit de la Busuioc Vasilie, cu titlu de împrumut, suma de 7.000,00 Euro, obligându-se să o restituie în termen de şapte luni, până la 01 august 2024. În cazul întârzierii plăţii, reţinerii sau din alte cauze, s-a obligat să achite pentru fiecare zi de întârziere a câte 0,2 procente din suma totală (f.d.26).

57. Întrucât obligaţia de restituire a împrumutului nu a fost executată în termenul convenit, la 10 aprilie 2025 reclamantul a expediat pârâtului o somaţie prin care i-a solicitat achitarea datoriei în cuantum de 7.000,00 Euro şi a penalităţii

calculate în mărime de 3.542,00 Euro (f.d.18). Corespondența însă nu a fost recepționată de destinatar, avizul de recepție fiind restituit expeditorului cu mențiunea „plecat” (f.d.20).

58. În contextul neexecutării benevole a obligației și al lipsei unui răspuns la somația transmisă, la 02 mai 2025, Busuioc Vasile, în persoana reprezentantului, avocat Munteanu Sergiu, a sesizat instanța de judecată cu o cerere de chemare în judecată împotriva lui Șevcenco Eduard, solicitând încasarea datoriei în mărime de 7.000,00 euro, a dobânzii de întârziere în cuantum de 3.542,00 euro, precum și a cheltuielilor de judecată, constând în cheltuieli pentru asistență juridică în sumă de 7.000,00 lei, taxa de stat în cuantum de 6.757,21 lei și taxa de timbru în sumă de 200,00 lei.

59. Examinând cauza, prin hotărârea Judecătoriei Soroca, sediul Florești din 23 septembrie 2025, s-a admis integral cererea de chemare în judecată depusă de Busuioc Vasile, în persoana reprezentantului, avocat Munteanu Sergiu. S-a încasat de la Șevcenco Eduard în beneficiul lui Busuioc Vasile, datoria în mărime de 7.000,00 Euro și dobânda de întârziere în mărime de 3.542,00 Euro, convertită în valută națională conform cursului BNM la data executării, precum și cheltuielile de judecată compuse din: taxa de stat în sumă de 6.757,21 lei; taxa de timbru în sumă de 200,00 lei; cheltuieli suportate pentru intentarea procedurii de executare a asigurării acțiunii în sumă de 5.660,00 lei; cheltuieli pentru asistența juridică în sumă de 7.000,00 lei și cheltuieli pentru efectuarea citării publice în sumă de 125,00 lei. Măsurile anterioare de asigurare, aplicate prin încheierea Judecătoriei Soroca, sediul Florești din 14 mai 2025, își păstrează efectul până la executarea hotărârii judecătorești.

60. Nefiind de acord cu soluția pronunțată de instanța de fond, Șevcenco Eduard a contestat-o cu apel, solicitând casarea integrală a hotărârii și remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de fond, în alt complet de judecată.

61. Verificând legalitatea și temeinicia hotărârii primei instanțe prin prisma motivelor invocate în cererea de apel, coroborate cu materialele cauzei și cu normele legale incidente, Colegiul civil constată că soluția instanței de fond este legală și întemeiată și urmează a fi menținută, întrucât criticile apelantului referitoare la pretinsa încălcare a dreptului la apărare, la lipsa citării legale și la necesitatea casării hotărârii cu remiterea cauzei spre rejudecare nu sunt confirmate de circumstanțele de fapt stabilite și nu se circumscriu temeiurilor prevăzute de lege pentru desființarea hotărârii atacate.

62. Astfel, unul dintre argumentele principale invocate de apelant constă în faptul că instanța de fond ar fi examinat cauza în lipsa sa, fără ca acesta să fi fost citat legal și fără să-i fi fost comunicate actele procedurale, împrejurare care, în opinia sa, ar constitui un temei de casare a hotărârii în conformitate cu art.388 alin.(1) lit.b) Cod de procedură civilă.

63. Examinând aceste critici prin prisma actelor și înscrisurilor existente la dosar, Colegiul civil apreciază că ele sunt neîntemeiate, întrucât materialele cauzei

demonstrează că instanţa de fond a întreprins toate măsurile procesuale prevăzute de lege în vederea informării pârâtului despre existenţa litigiului şi a comunicării actelor procedurale, cu respectarea exigenţelor referitoare la citarea participanţilor la proces.

64. În acest context, Colegiul civil reţine că, potrivit art.100 alin.(1) Cod de procedură civilă, cererea de chemare în judecată şi actele de procedură se comunică participanţilor la proces şi persoanelor interesate, contra semnătură, prin intermediul persoanei împuternicite, prin poştă, cu scrisoare recomandată şi cu aviz de primire, prin intermediul biroului executorului judecătoresc, la adresa electronică indicată în cererea de chemare în judecată sau înregistrată prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, sau prin alte mijloace care să asigure transmiterea textului cuprins în act şi confirmarea primirii lui, precum şi prin delegaţie judiciară.

65. De asemenea, potrivit art.102 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanţa înştiinţează prin citaţie participanţii la proces, martorii, experţii, specialiştii şi interpreţii privitor la locul, data şi ora şedinţei de judecată sau la locul, data şi ora efectuării unor acte de procedură.

66. Totodată conform art.108 alin.(1) Cod de procedură civilă, dacă locul de aflare a pârâtului nu este cunoscut şi reclamantul dă asigurări că, deşi a făcut tot posibilul, nu a reuşit să afle domiciliul acestuia, preşedinteleinstanţei dispune citarea acestuia prin publicitate. Publicarea în presă se consideră citare legală.

67. Raportând dispoziţiile legale menţionate la circumstanţele prezentei cauze, Colegiul civil constată că, după înregistrarea cererii de chemare în judecată, instanţa de fond a dispus citarea pârâtului Şevcenco Eduard la adresele indicate în recipisa din 03 ianuarie 2024, în actul de identitate şi în cererea de chemare în judecată, prin intermediul serviciilor poştale. Totodată, din avizul de recepţie anexat la materialele cauzei rezultă că trimiterea poştală nu a fost înmânată destinatarului, fiind restituită instanţei cu menţiunea „plecat”, împrejurare ce confirmă imposibilitatea obiectivă a comunicării actelor procedurale prin procedura obişnuită de citare, situaţie care nu poate fi imputată instanţei de judecată (f.d.51-52).

68. În aceste condiţii, constatând imposibilitatea comunicării actelor procedurale prin intermediul serviciilor poştale, instanţa de fond a recurs în mod legal la procedura citării publice, prevăzută de Codul de procedură civilă, aceasta reprezentând un mecanism procedural destinat asigurării desfăşurării procesului în situaţia în care participantul la proces nu poate fi informat prin mijloacele obişnuite, deşi au fost întreprinse măsurile necesare pentru realizarea citării (f.d.62-63).

69. Prin urmare, simplul fapt că avizul de recepţie a fost restituit cu menţiunea „plecat” nu poate conduce, prin el însuşi, la concluzia că pârâtul/apelantul nu a fost citat legal. Dimpotrivă, această menţiune atestă existenţa unei imposibilităţi obiective de comunicare prin serviciile poştale şi justifică aplicarea procedurii citării publice, în condiţiile expres prevăzute de lege.

70. Mai mult decât atât, independent de modalitatea inițială de citare, Colegiul civil constată că materialele dosarului confirmă faptul că apelantul a dobândit ulterior cunoștință efectivă despre existența litigiului și despre desfășurarea procedurii judiciare.

71. Astfel, din actele dosarului rezultă că, la 01 septembrie 2025, Șevcenco Eduard a încheiat un contract de asistență juridică cu avocatul Iulian Timotin, acordându-i acestuia mandat pentru reprezentarea intereselor sale în prezenta cauză (f.d.68). Ulterior, prin cererea depusă la instanța de fond la data de 04 septembrie 2025, avocatul Iulian Timotin, în baza mandatului acordat, a solicitat accesul la materialele dosarului (f.d.67), împrejurare care confirmă în mod cert faptul că apelantul și reprezentantul său cunoșteau despre existența cauzei, obiectul litigiului și desfășurarea procesului judiciar.

72. În aceste circumstanțe, din momentul în care apelantul a dobândit cunoștință despre existența litigiului și a desemnat un reprezentant, acesta dispunea de toate garanțiile procesuale necesare pentru exercitarea efectivă a dreptului la apărare, inclusiv posibilitatea de a lua cunoștință de materialele cauzei, de a depune referință, de a formula cereri și obiecții procesuale, de a prezenta probe, de a solicita administrarea unor probe suplimentare și de a participa personal sau prin reprezentant la examinarea cauzei.

73. Or, dreptul la apărare, consacrat de art.26 din Constituția Republicii Moldova și garantat prin normele Codului de procedură civilă, presupune crearea posibilității reale și efective pentru participantul la proces de a-și exercita drepturile procedurale, însă nu poate fi interpretat ca o obligație a instanței de a substitui pasivitatea procesuală a unei persoane care, deși a cunoscut despre existența litigiului, a ales să nu utilizeze mijloacele juridice puse la dispoziție de lege.

74. În acest context, Colegiul civil constată că, după dobândirea cunoștinței despre existența procesului și desemnarea unui reprezentant, apelantul nu a întreprins acțiuni procesuale efective pentru apărarea intereselor sale, deși avea posibilitatea reală de a participa la examinarea cauzei și de a-și expune poziția asupra pretențiilor reclamantului.

75. Mai mult, din materialele cauzei rezultă că reprezentantul apelantului a fost citat pentru ședința de judecată stabilită pentru data de 23 septembrie 2025, însă nici Șevcenco Eduard și nici avocatul acestuia nu s-au prezentat în ședință și nu au informat instanța despre existența unor motive obiective care ar fi împiedicat participarea sau care ar fi justificat amânarea examinării cauzei.

76. În asemenea împrejurări, instanța de fond era în drept să procedeze la examinarea cauzei în lipsa pârâtului și a reprezentantului acestuia, deoarece neprezentarea unei părți legal citate nu împiedică examinarea cauzei atunci când instanța apreciază că materialele administrate sunt suficiente pentru soluționarea litigiului, iar lipsa participantului nu este justificată prin motive întemeiate.

77. Prin urmare, Colegiul civil reține că pretinsa încălcare a dreptului la apărare invocată de apelant nu este rezultatul unei conduite procesuale

necorespunzătoare a instanţei de fond, ci derivă din propria pasivitate procesuală manifestată după momentul în care acesta a luat cunoştinţă despre existenţa litigiului şi şi-a angajat un reprezentant pentru apărarea intereselor sale.

78. În consecinţă, Colegiul civil constată că în speţă nu sunt incidente prevederile art.388 alin.(1) lit.b) din Codul de procedură civilă, întrucât cauza nu a fost examinată în lipsa unui participant căruia să nu-i fi fost comunicat locul, data şi ora şedinţei de judecată. Dimpotrivă, actele dosarului confirmă că instanţa de fond a respectat procedura legală de citare, iar apelantul a avut posibilitatea efectivă de a-şi exercita drepturile procesuale.

79. Faţă de cele expuse, Colegiul civil concluzionează că nu există temeiuri legale pentru casarea hotărârii şi remiterea cauzei spre rejudecare, criticile apelantului referitoare la încălcarea dreptului la apărare fiind infirmate de materialele cauzei şi de conduita procesuală manifestată de acesta în cadrul examinării cauzei în prima instanţă.

80. Cu referire la fondul cauzei, Colegiul civil reţine că raportul juridic dedus judecăţii îşi are originea în recipisa întocmită la data de 03 ianuarie 2024, prin care Șevcenco Eduard a confirmat primirea de la Busuioc Vasile a sumei de 7.000,00 Euro cu titlu de împrumut şi şi-a asumat obligaţia de restituire a acesteia într-un termen determinat, adică până la 01 august 2024.

81. În acest sens, Colegiul civil reţine că, potrivit art.9 alin.(1) Cod civil, drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sînt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şiobligaţii civile, pornind de la principiile legislaţiei civile. Aliniatul (2) lit.a) al aceluiaşi articol prevede că, drepturile şiobligaţiile civile apar din contracte şi din alte acte juridice.

82. Conform art.308 Cod civil, act juridic civil este manifestarea de către persoane fizice şi juridice a voinţei îndreptate spre naşterea, modificarea sau stingerea drepturilor şi obligaţiilor civile.

83. Totodată, potrivit art.316 alin.(1) Cod civil, actul juridic poate fi încheiat verbal, în scris sau în formă autentică, iar conform art.321 alin.(1) Cod civil, trebuie să fie încheiate în scris actele juridice dintre persoanele juridice, dintre persoanele juridice şi persoanele fizice şi dintre persoanele fizice dacă valoarea obiectului actului juridic depăşeşte 1000 de lei, iar în cazurile prevăzute de lege, indiferent de valoarea obiectului.

84. În continuare, Colegiul civil reţine că, potrivit art.774 alin.(1) Cod civil, în virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute. Prestaţia poate consta în a da, a face sau a nu face.

85. La rândul său, art.775 alin.(1) Cod civil stabileşte că, debitorul şi creditorul trebuie să se comporte cu bună-credinţă şi diligenţă la momentul naşterii, pe durata existenţei, la momentul executării şi stingerii obligaţiei.

86. De asemenea în conformitate cu prevederile art.776 Cod civil, obligaţiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condiţiile legii.

87. Conform art.992 alin.(1) Codul civil, contract este acordul de voinţă realizat între două sau mai multe persoane prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice.

88. Iar, prevederile art.993 alin.(2) Codul civil, stabileşte că, părţile contractante pot încheia în mod liber, în limitele dispoziţiilor legale imperative, contracte şi pot stabili conţinutul lor.

89. În conformitate cu art.1242 alin.(1) Cod civil, prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părţi (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeaşi sumă sau bunuri de acelaşi gen, calitate şi cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date.

90. Aplicând aceste prevederi legale la circumstanţele concrete ale cauzei, Colegiul civil constată că recipisa din 03 ianuarie 2024 întruneşte elementele caracteristice ale unui contract de împrumut, întrucât prin aceasta este confirmată transmiterea unei sume determinate de bani, precum şi asumarea obligaţiei de restituire a acesteia într-un termen prestabilit.

91. Or, din conţinutul recipisei rezultă expres că Şevcenco Eduard a primit de la Busuioc Vasile suma de 7.000,00 Euro şi s-a obligat să o restituie până la data de 01 august 2024. Totodată, părţile au convenit că, în cazul întârzierii executării obligaţiei de plată, împrumutatul va achita pentru fiecare zi de întârziere câte 0,2% din suma totală datorată (f.d.26). Existenţa unei asemenea clauze penale confirmă, o dată în plus, că părţile au urmărit reglementarea unui veritabil raport obligaţional de împrumut, stabilind nu doar obligaţia principală, ci şi consecinţele juridice ale eventualei neexecutări.

92. În acest context, Colegiul civil apreciază ca fiind neîntemeiate susţinerile apelantului potrivit cărora recipisa din 03 ianuarie 2024 nu ar reflecta un raport juridic de împrumut, ci ar fi fost întocmită exclusiv cu titlu de garanţie în cadrul unei pretinse tranzacţii privind procurarea unui automobil.

93. În susţinerea acestei versiuni de fapt, apelantul a anexat la cererea de apel un contract de locaţiune a mijlocului de transport, apreciind că existenţa acestui înscris ar demonstra natura reală a raporturilor juridice dintre părţi. Totuşi, Colegiul civil constată că simpla existenţă a unui contract de locaţiune nu este aptă, prin ea însăşi, să înlăture efectele juridice ale recipisei şi nici să dovedească faptul că suma de 7.000,00 Euro menţionată în aceasta nu a fost transmisă cu titlu de împrumut.

94. Or, contractul de locaţiune şi recipisa reprezintă înscrisuri distincte, care reglementează raporturi juridice diferite şi produc efecte juridice autonome. Existenţa unui contract de locaţiune nu exclude posibilitatea ca, între aceleaşi părţi,

să fi fost încheiat şi un contract de împrumut şi nici nu demonstrează că recipisa ar fi avut un alt scop decât cel care rezultă în mod expres din conţinutul său.

95. Mai mult, din conţinutul contractului de locaţiune anexat la cererea de apel nu rezultă existenţa vreunei clauze care să prevadă că recipisa din 03 ianuarie 2024 ar fi fost întocmită exclusiv în scop de garanţie ori că suma de 7.000,00 Euro nu ar fi fost remisă pârâtului/apelantului. De asemenea, contractul nu conţine prevederi care să stabilească faptul că obligaţia consemnată în recipisă era condiţionată de executarea raportului de locaţiune sau că aceasta urma să înceteze odată cu restituirea mijlocului de transport.

96. Totodată, apelantul nu a prezentat niciun alt mijloc de probă din care să rezulte că recipisa ar fi avut o altă cauză juridică decât cea menţionată în cuprinsul său. Nu au fost prezentate acte adiţionale, înscrisuri, corespondenţă între părţi sau alte probe care să confirme că recipisa reprezenta exclusiv o garanţie aferentă unui raport de locaţiune ori unui pretins contract de vânzare-cumpărare în rate.

97. În acest sens, Colegiul civil reţine că, potrivit art.118 din Codul de procedură civilă, fiecare parte este obligată să dovedească circumstanţele pe care îşi întemeiază pretenţiile şi obiecţiile. Or, simpla invocare a unei alte versiuni asupra raporturilor juridice dintre părţi, chiar şi însoţită de prezentarea unui contract de locaţiune, nu este suficientă pentru a răsturna forţa probantă a recipisei, în lipsa unor probe pertinente şi concludente care să demonstreze că aceasta nu exprimă voinţa reală a părţilor.

98. Deosebit de important este şi faptul că apelantul nu contestă autenticitatea semnăturii aplicate pe recipisă, nu invocă existenţa vreunui viciu de consimţământ şi nu a solicitat constatarea nulităţii recipisei pe calea unei acţiuni ori a unei cereri reconvenţionale. Totodată, acesta nu a administrat probe din care să rezulte că suma indicată în recipisă nu i-ar fi fost remisă efectiv.

99. În aceste condiţii, recipisa semnată de pârât/apelant păstrează întreaga sa forţă probantă şi constituie dovada existenţei raportului juridic de împrumut şi a obligaţiei de restituire asumate, iar contractul de locaţiune anexat la cererea de apel nu este de natură să răstoarne această concluzie, întrucât nu infirmă elementele esenţiale ale contractului de împrumut consemnate în recipisă.

100. Prin urmare, odată ce existenţa raportului juridic de împrumut şi asumarea obligaţiei de restituire a sumei împrumutate au fost pe deplin dovedite, iar cele invocate de apelant nu au fost de natură să înlăture forţa probantă a recipisei, Colegiul civil apreciază că se impune examinarea modului de executare a obligaţiei asumate, prin raportare la dispoziţiile legale care reglementează obligaţia împrumutatului de restituire a împrumutului.

101. Sub acest aspect, devin incidente prevederile art.1247 alin.(1) Cod civil, potrivit cărora, împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul şi în modul stabilit în contract. Dacă nu au fost stabilite dobânzi, el are dreptul să restituie împrumutul şi până la expirarea termenului. O asemenea restituire are ca efect rezoluţiunea împrumutului.

102. În speţă, termenul de restituire a împrumutului a expirat la data de 01 august 2024, însă pârâtul/apelantul nu a demonstrat executarea acestei obligaţii şi nici stingerea datoriei printr-o altă modalitate prevăzută de lege.

103. Totodată, din materialele cauzei rezultă că reclamantul/intimatul a întreprins măsuri în vederea soluţionării benevole a litigiului, expediind în adresa pârâtului/apelantului o somaţie prin care i-a solicitat restituirea datoriei şi achitarea penalităţii calculate (f.d.18). Cu toate acestea, obligaţia nu a fost executată, iar corespondenţa expediată a fost restituită cu menţiunea factorului poştal „plecat" (f.d.20).

104. În asemenea circumstanţe, Colegiul civil reţine că neexecutarea obligaţiei de restituire a împrumutului atrage consecinţele juridice prevăzute de lege.

105. În acest sens, devin aplicabile prevederile art.1248 alin.(1) Cod civil, potrivit căruia în cazul în care împrumutatul nu restituie în termen împrumutul, dispoziţiile art.942 se aplică în modul corespunzător dacă legea sau contractul nu prevede altfel.

106. La rândul său, art.942 alin.(1) Cod civil, stabileşte că, în cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadenţă, creditorul are dreptul la dobîndă de întîrziere pentru suma respectivă din data imediat următoare scadenţeiplăţiipînă la data în care s-a efectuat plata, la rata prevăzută la alin.(2) ori la o altă rată prevăzută de dispoziţiile legale speciale. (2) Rata dobînzii de întîrziere este egală cu rata prevăzută la art.874 plus 5 puncte procentuale pe an, în cazul în care debitorul este un consumator, sau 9 puncte procentuale pe an, în celelalte cazuri. Cu toate acestea, dacă înainte de scadenţăobligaţia pecuniară era purtătoare de dobîndă prevăzută de contract, în scopul determinării ratei dobînzii de întîrziere, creditorul poate înlocui rata prevăzută la art.874 cu rata dobînzii prevăzute de contract.

107. În corespundere cu art.874 alin.(1) Cod civil, în cazul în care, conform legii sau contractului, obligaţia este purtătoare de dobîndă, se plăteşte o dobîndă egală cu rata de bază a Băncii Naţionale a Moldovei aplicabilă conform alin.(2) dacă legea sau contractul nu prevede o altă rată. (2) Rata de bază a Băncii Naţionale a Moldovei aplicabilă: a) pentru primul semestru al anului în cauză, este rata în vigoare la data de 1 ianuarie din anul respectiv; b) pentru al doilea semestru al anului în cauză, este rata în vigoare la data de 1 iulie din anul respectiv.

108. Raportând aceste dispoziţii legale la circumstanţele prezentei cauze, Colegiul civil constată că părţile au convenit expres, prin recipisa din 03 ianuarie 2024, cu scadenţă la data de 01 august 2024, asupra unei clauze penale în cuantum de 0,2% pentru fiecare zi de întârziere. În aceste condiţii, instanţa de fond a reţinut în mod întemeiat obligaţia pârâtului/apelantului de a achita penalitatea calculată din prima zi de după data de scadenţă înscrisă pe recipisa şi anume, pentru perioada cuprinsă între 01 august 2024 - 10 aprilie 2025, în cuantum de 3.542,00 Euro.

109. Prin urmare, întrucât existenţa raportului obligaţional, scadenţa creanţei, neexecutarea obligaţiei şi întinderea penalităţii au fost pe deplin dovedite, Colegiul civil constată că soluţia instanţei de fond privind încasarea de la Şevcenco Eduard în

beneficiul lui Busuioc Vasile a sumei de 7.000,00 Euro cu titlu de datorie şi a sumei de 3.542,00 Euro cu titlu de penalitate este legală şi întemeiată, fiind rezultatul aplicării corecte a normelor de drept material şi al unei juste aprecieri a probelor administrate.

110. Cu referire la cheltuielile de judecată, Colegiul civil reţine că, potrivit art.94 alin.(1) Cod de procedură civilă, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părţii care a avut câştig de cauză cheltuielile de judecată.

111. În cazul în care acţiunea civilă înaintată de reclamantul/intimatul Busuioc Vasile a fost admisă integral, instanţa de fond just a încasat de la Şevcenco Eduard în beneficiul lui Busuioc Vasile cheltuielile de judecată.

112. Prin urmare, având în vedere ansamblul circumstanţelor de fapt şi de drept reţinute, Colegiul civil ajunge la concluzia că hotărârea instanţei de fond este legală şi întemeiată, fiind pronunţată cu respectarea normelor de drept material şi procesual aplicabile, motiv pentru care apelul declarat de Şevcenco Eduard, urmează a fi respins, cu menţinerea hotărârii atacate.

113. În conformitate cu art.385 lit.a) CPC, Colegiul civil şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Nord, -

d e c i d e :

Se respinge cererea de apel declarată de Şevcenco Eduard.

Se menţine hotărârea Judecătoriei Soroca, sediul Floreşti din 23 septembrie 2025, în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Busuioc Vasile către Şevcenco Eduard privind încasarea datoriei şi compensarea cheltuielilor de judecată.

Decizia este definitivă, însă poate fi atacată cu recurs la Curtea Supremă de Justiţie în termen de 2 luni de la comunicarea deciziei integrale, prin intermediul Curţii Supreme de Justiţie.

Preşedintele şedinţei, judecător Stanislav Grosu

Judecători Alina Ţihonschi

Mariana Sajin